

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **CIDEX, s.r.o.**, se sídlem Praha 1, Křemencova 178, zast. Mg. Markem Hoskovcem, advokátem v Praze 1, Hybernská 20, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové 2, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. října 2011, č.j. 5988/11-1400-602175, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11.10.2011, č.j. 5988/11-1400-602175, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do výzvy Finančního úřadu v Ústí nad Orlicí (dále jen „správce daně“) na zaplacení daňového nedoplatku ručitelem.

V úvodu uvedl, že odvoláním napadené rozhodnutí bylo správcem daně vydáno podle procesního daňového předpisu platného a účinného k datu vydání rozhodnutí, tj. dle zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „zákon o správě daní“), na odvolací řízení zahájené podáním ze dne 21. ledna 2011 již dopadají pravidla zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), upravující odvolací řízení.

K věci žalovaný uvedl, že ve zkoumané věci byla dne 2. března 2010 mezi žalobkyní jako kupující a obchodní společností MTS GROUP s. r.o. se sídlem v

Pardubicích, 17. listopadu 216 (dále jen „MTS GROUP“), jako prodávající uzavřena, smlouva o převodu vlastnictví bytových jednotek, kterou byly prodány smlouvou vymezené nemovitosti. Vklad vlastnického práva ze smlouvy do katastru nemovitostí byl povolen rozhodnutím Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, katastrální pracoviště Ústí nad Orlicí č.j. V-1144/2010-611 s právními účinky ke dni 3. března 2010. K tomuto okamžiku vznikl předmět daně z převodu nemovitostí. Poplatníkem daně z převodu smlouvou dotčených nemovitostí se stala obchodní společnost MTS GROUP. Žalobkyně za zaplacení této daně ze zákona ručí.

Obchodní společnosti MTS GROUP, jak dále uvedl žalovaný, byla daň z převodu nemovitostí vyměřena ve smyslu § 18 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí v platném znění (dále jen „daňový zákon“) ve výši shodné s výší přiznané daně dne 10. srpna 2010 ke dni 3. srpna 2010 ve výši 22.350,- Kč. Základem daně se ve smyslu § 10 zákona č. 357/1992 Sb. stala cena nemovitostí sjednaná stranami smlouvy (tj. 745.000,- Kč).

Žalovaný dále poukázal na to, že konkludentnímu vyměření daně předešlo dne 25. března 2010 podání návrhu věřitele na zahájení insolvenčního řízení s dlužnicí – obchodní společností MTS GROUP s.r.o. u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích. Dne 17. května 2010 tento krajský soud usnesením č.j. KSPA 56 INS 3071/2010-A-41 zjistil úpadek dlužnice s tím, že tentýž den nastávají účinky rozhodnutí o úpadku. Dne 18. srpna 2010 též soud usnesením č.j. KSPA 56 INS 3071/2010-B-19 prohlásil na majetek dlužnice konkurs s tím, že jeho účinky nastávají dnem 18. srpna 2010.

Žalovaný potvrdil, že předmětnou dlužnou daň správce daně ve stanovené lhůtě (do dne 16. června 2010) u insolvenčního soudu nepřihlásil, a ani tak učinit nemohl vzhledem k základnímu principu daňového řízení, kterým je existence břemene tvrzení na straně daňového subjektu ohledně jeho daňové povinnosti. Poplatník má povinnost si v zákonem určené lhůtě daň sám vypočítat a vyčíslit a tento výsledek uvést v příslušném daňovém přiznání. Správce daně pak ve vyměřovacím řízení na základě provedených zjištění ověří existenci předmětu daně, určí základ daně, daň vyměří a řízení ukončí vydáním rozhodnutí (platebního výměru). Zákonná lhůta pro podání přiznání k dani z převodu nemovitostí, kterou správce daně nemohl než respektovat, započala běžet s měsícem dubnem a trvala do konce měsíce června r. 2010. Daňové přiznání bylo poplatníkem správcí daně podáno dne 3. srpna 2010. Dle žalovaného však skutečnost, že správce daně nemohl včas přihlásit pohledávku za daňovým dlužníkem – úpadcem u insolvenčního soudu, však neznamená, že nebyly naplněny předpoklady pro uplatnění ručení.

Po vyměření daně z převodu, konkrétně dne 3. září 2010, správce daně dle žalovaného doručil obchodní společnosti MTS GROUP výzvu k zaplacení nedoplatku na dani z převodu nemovitostí č.j. 78130/10/273940602129 (ve světle výše připomenutého nadbytečně) a dne 21. prosince 2010 vydal rozhodnutí, kterým žalobkyni jako ručitelku vyzval, aby za obchodní společnost MTS GROUP zaplatila celou dlužnou daň.

Žalovaný uvedl, že pro tento krok se správce daně rozhodl na základě údajů veřejně přístupných v insolvenčním rejstříku, tj. v informačním systému veřejné správy spravovaném Ministerstvem spravedlnosti (ISIR, <https://isir.justice.cz>). Údaje obsažené v insolvenčním rejstříku o insolvenčním řízení vedeném o úpadku obchodní společnosti MTS GROUP, nahlížené se znalostí zákonných pravidel insolvenčního řízení, resp. již sám objektivní fakt, že byl zjištěn úpadek daňového dlužníka a na jeho majetek prohlášen konkurs, dle žalovaného zcela opravňovaly správce daně uplatnit právo svěřené mu v ustanovení § 57a odst. 1 zákona o správě daní a vyzvat k zaplacení předmětné dlužné daně žalobkyni, ručitelku za její úhradu. Pokud ručení uplatnil, nestalo se tak neoprávněně ani předčasně. Konečně i insolvenční zákon uspokojení věřitele z majetku dlužníkovy ručitele předvídá. Jak je výše zmíněno, žalobkyně měla možnost pohledávku, která by jí proti dlužníku vznikla uspokojením věřitele, přihlásit jako pohledávku podmíněnou, pokud ji nepřihlásil věřitel. Nakonec i znění od 1. ledna 2011 účinného ustanovení § 171 daňového řádu (obdoba § 57a zákona o správě daní) dokládá vůli zákonodárce nevidět v zahájeném insolvenčním řízení překážku pro uplatnění ručení. Autor zákona v odstavci třetím tohoto ustanovení v prevenci výkladových sporů výslovně uvádí: „...výzvu ručiteli lze vydat rovněž po zahájení insolvenčního řízení vůči daňovému subjektu“. Toto doplnění je jen stvrzením dlouhodobě akceptované aplikační praxe. Ostatně, opačný přístup by byl dle žalovaného v příkrém rozporu se zájmem na dosažení zákony deklarovaného účelu daňového a rovněž i insolvenčního řízení.

K uplatněným odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že ručení v daňovém řízení je ručením ze zákona (tj. uložené zákonem), nikoli ručením smluvním. Vzniká současně se vznikem daňové povinnosti a trvá po celou dobu existence daňové právního vztahu. Má podpůrnou funkci, ručitel je tak dalším subjektem (nikoli daňovým ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o správě daní), na němž se lze domáhat úhrady daně po té, co ji nezaplatil daňový dlužník. Vůči komu, v jakém rozsahu a za jakých podmínek lze ručení uplatnit, upravuje ustanovení § 57a odst. 1 zákona o správě daní, které dává možnost ručiteli v odvolání namítat pouze skutečnost, že není ručitelem, že nejsou splněny podmínky podle odst. 1, že je ručení uplatněno ve větším než zákonem stanoveném rozsahu nebo ohledně daně, u které dosud neuplynul den splatnosti, že právo na vymáhání požadovaného nedoplatku bylo zcela nebo zčásti promlčeno, anebo že nedoplatek zanikl nebo neexistuje. Kdo je ručitelem úhrady daně z převodu nemovitostí, stanoví § 8 odst. 1 písm. a) daňového zákona, platného a účinném ke dni vzniku předmětu dotčené daně, tj. ke dni 12. dubna 2010, v němž se říká: „*Poplatníkem daně z převodu nemovitostí je převodce (prodávající); nabyvatel je v tomto případě ručitelem*“. Co se rozumí daňovým nedoplatkem, lze odvodit z § 63 odst. 1 zákona o správě daní.

Ručitel dle žalovaného není daňovým subjektem, nýbrž je dle ustanovení § 7 zákona o správě daní do okamžiku uplatnění ručení osobou zúčastněnou na řízení, resp. má v daňovém řízení postavení třetí osoby. Po doručení výzvy vydané dle § 57a odst. 1 citovaného zákona má ručitel podle § 57a odst. 6 téhož právního předpisu právo nahlédnout do spisu ohledně nedoplatku na dani, za který ručí, a to v

rozsahu nezbytném pro uplatnění odvolání, návrhu na obnovu řízení nebo prominutí daně podle zvláštního daňového zákona (k tomu vizte § 25 zákona o správě daní). Do té doby má právo na informaci od správce daně o výši nedoplatku, za který ručí.

Žalovaný dále zdůraznil, že ze zásad daňového řízení a smyslu institutu zákonného ručení vyplývá, že než dojde k uplatnění ručení, tj. k vydání výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, je třeba učinit úkony nutné k vymožení daně na poplatníkovi (daňovém dlužníkovi). Ve vztahu k ručiteli je třeba dbát na to, aby byly splněny podmínky dané v ust. § 57a odst. 1 zákona o správě daní.

Správce daně dle žalovaného oprávněně uplatní ručení, jestliže předtím marně upomene daňového dlužníka o zaplacení daňového nedoplatku, zjistí jeho majetkové poměry a při následném vymáhání na daňovém dlužníkovi je zcela nebo částečně neúspěšný anebo ještě před započítáním vymáhání vyjde najevo, že daňový dlužník vůbec nemá majetek podrobitelný exekuci či majetek má, ale jeho exekuce by byla zjevně nepřiměřená výši vymáhané pohledávky nebo by nebyla možná z jiného důvodu. Pokud již byl ručitel k zaplacení daně za poplatníka vyzván, daňový nedoplatek přesto existuje i nadále a získá-li správce daně dodatečně informaci o dlužníkově majetku, z něhož by bylo možno daňovou pohledávku uspokojit, pak jsou ze strany finančního úřadu prioritně činěny kroky směřující k úhradě daňového nedoplatku z majetku daňového dlužníka.

Podle žalovaného však správce daně zároveň nesmí ztrácet ze zřetele cíl daňového řízení, a sice stanovit daň a daň vybrat tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. Bráno z časového hlediska, konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu trvá na tom, že rozhodnutí, kterým finanční úřad podle § 57a zákona o správě daní vyzývá ručitele k úhradě daňového nedoplatku za primárního dlužníka, musí být ručiteli doručeno a musí nabýt právní moci rovněž v propadné lhůtě tří let od konce roku, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání (k tomu vizte § 22 zákona č. 357/1992 Sb. a např. rozsudek NSS č.j. 1 Afs 52/2008-60 ze dne 19. listopadu 2008 na www.nssoud.cz).

Žalovaný dále vyslovil názor, že byl-li insolvenčním soudem zjištěn úpadek daňového dlužníka a na jeho majetek prohlášen konkurs, správce daně smí jako dlužníkův věřitel uplatnit svá práva jen způsobem a za podmínek stanovených zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „insolvenční zákon“), který je speciálním právním předpisem vůči zákonu o správě daní (a to i tehdy, pokud se správce daně nestane účastníkem insolvenčního řízení). Povinnost upomenout daňového dlužníka se prohlášením konkursu stává bezpředmětnou. Správce daně může svou pohledávku za daňovým dlužníkem uplatnit podáním přihlášky u insolvenčního soudu ve lhůtě k tomu stanovené rozhodnutím o úpadku. Přihláškou pohledávky není dotčeno právo věřitele domáhat se uspokojení pohledávky od dlužníkovra ručitele. Ručitel může pohledávku, která by mu proti dlužníku vznikla uspokojením věřitele, přihlásit jako pohledávku podmíněnou, pokud ji nepřihlásil věřitel. Jestliže však věřitel takovou pohledávku přihlásí, může se jí ručitel v rozsahu, v němž pohledávku uspokojí, v insolvenčním řízení domáhat místo

něj, splní-li zákonné podmínky pro vstup do insolvenčního řízení (k tomu vizte také § 18, § 183, § 244 a násl. insolvenčního zákona).

Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobkyně, že daňové pohledávky měly být uspokojeny z daňových přeplatků společnosti MTS GROUP vedených u jiného správce daně a konstatoval, že tomuto postupu bránily zákonné překážky. Poukázal na znění ust. § 64 a 40a zákona o správě daní s tím, že tam uvedená právní úprava koresponduje m.j. s ustanovením § 140 odst. 2 insolvenčního zákona, podle kterého započtení vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele je po rozhodnutí o úpadku přípustné, jestliže zákonné podmínky tohoto započtení byly splněny před rozhodnutím o způsobu řešení úpadku, není-li dále stanoveno jinak. Odstavec 3 písm. a) téže právní normy k tomu dodává, že započtení podle odstavce 2 není přípustné, jestliže dlužníkuv věřitel se ohledně své započitatelné pohledávky nestal přihlášeným věřitelem. K tomu žalovaný uvedl, že předmětná daň z převodu nemovitosti v poplatnicí přiznané výši 83.250,- Kč se stala splatnou dne 31. srpna 2010, rozdíl mezi daní přiznanou poplatnicí a daní vyměřenou správcem daně představovaný částkou 2.250,- Kč se stal splatný dnem 22. listopadu 2010. Nebyly-li obě částky k datu své splatnosti uhrazeny, staly se daňovými nedoplatky. Jejich úhradě z daňového přeplatku „před podstatou“ evidovaného správcem daně brání probíhající insolvenční řízení o úpadku MTS GROUP. Jak je zřejmé ze shora citovaných ustanovení zákona o správě daní a insolvenčního zákona, k tomu, aby bylo možné započíst daňový nedoplatek s daňovým přeplatkem, muselo by jít o daňový nedoplatek existující již ke dni 18. srpna 2010 a nedoplatkem představovaná daňová pohledávka by musela být přihlášena u insolvenčního soudu. Ani jedna z obou podmínek pro úspěšné (zákonné) započtení nebyla dle žalovaného v daném případě splněna, aniž bylo lze učinit závěr, že se tak stalo v důsledku nečinnosti (laxnosti) správce daně.

Žalovaný v závěru konstatoval, že v posuzovaném případě byla ustanovením § 8 odst. 1 písm. a) daňového zákona povinnost ručení za úhradu daňového nedoplatku žalobkyni uložena. Je nabyvatelkou nemovitostí převáděných výše zmíněnou „smlouvou o převodu vlastnictví bytových jednotek“. Byla vyzvána k zaplacení daňového nedoplatku, který v okamžiku vystavení výzvy existoval ve výši částky daně z převodu nemovitostí pravomocně vyměřené daňovému subjektu. Ručení tím bylo uplatněno v zákonem stanoveném rozsahu. Bezesporu byla k plnění platební povinnosti vyzvána, až když správce daně učinil, co mu v dané situaci v rámci příslušné právní úpravy učinit náleželo.

Ve včas podané žalobě žalobkyně potvrdila skutkové okolnosti vedoucí k doměření daně z převodu nemovitostí společnosti MTS GROUP i postup správce daně předcházející jejímu vyměření. Shodně se žalovaným popsala i úkony správce daně vůči žalobkyni jako ručitelce této daně. Nesouhlasila však s důvody, které žalovaný na podporu správnosti svého postupu uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí.

Především namítala, že v procesním předpisu, platném v době vydání výzvy ručiteli, nebylo jednoznačně zakotveno oprávnění vydat ručitelskou výzvu po

zahájení insolventního řízení. K tomu, aby správce daně byl oprávněn vydat výzvu k úhradě nedoplatku ručitelem podle § 57a zákona o správě daní jsou zákonem stanoveny podmínky, které musí být splněny, a pouze v takovém případě má správce daně oprávnění vyzvat daňového věřitele k plnění. Zákon o správě daní v § 57a odst. 1 stanoví kritéria, podle kterých je správce daně oprávněn ručitele vyzvat pouze tehdy, pokud daňový subjekt nedoplatek neuhradil, přičemž musel být bezvýsledně upomenut, nedoplatek nebyl uhrazen ani při vymáhání na daňovém subjektu, ledaže by muselo být zřejmé, že nedoplatek by nebyl uhrazen ani při vymáhání na daňovém subjektu.

Podle žalobkyně však správce neučinil téměř žádné kroky k upomínání nebo vymáhání daňového nedoplatku po daňovém subjektu ani žádná opatření k zajištění splnění daňových povinností dlužníkem, i když tak učinit měl. Žalovaný se proto nemůže dovolávat splnění podmínek stanovených v § 57a odst. 1 zákona o správě daní a tím i legitimace k vydání výzvy ručiteli pouze s odkazem na usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, kterým byl zjištěn úpadek dlužníka.

Žalobkyně pro podporu svých tvrzení o nedůsledném postupu správce daně uvedla, že v období od 18.5.2010 do 17.8.2010 (tedy mezi rozhodnutí o úpadku a rozhodnutím o způsobu řešení úpadku konkurzem) bylo vráceno na účet společnosti MTS GROUP 991.375,- Kč a poté dalších 598.583,- Kč z titulu daňových přeplatků. Ke dni rozhodnutí o úpadku evidoval úpadce daňové pohledávky ve výši 3.069.702,- Kč. Z tohoto vratitelného přeplatků se správce daně, na základě žádosti u jiného finančního úřadu, mohl domoci úhrady své daňové pohledávky. Správce daně neučinil ani žádný úkon, kterým by pohledávku přihlásil v rámci insolventního řízení. Uvedené okolnosti svědčí o tom, že správce daně nečinil nezbytné úkony, aby daňová povinnost byla splněna společností MTS GROUP.

Podle žalobkyně by měl v rámci tohoto soudního přezkumu krajský soud posoudit jako předběžnou otázku platnost kupní smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a společností MTS GROUP, neboť tato otázka je na základě žaloby insolvenčního správce úpadce- společnosti MTS GROUP řešena Krajským soudem v Hradci Králové – pobočkou v Pardubicích pod sp.zn. 56 Icm 1569/2010, KSPA 56 INS 3071/2010.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil písemně, ve svém podání ze dne 3.2.2012 uvedl, že ke všem v žalobě uvedeným námitkám zaujal stanovisko ve svém rozhodnutí, na které se odvolal. Navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání před soudem setrvaly obě strany sporu na svých závěrech i procesních návrzích.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen

“s.ř.s.”) a neshledal žalobu důvodnou. Vycházel přitom ze skutkových okolností popsanych žalovaným, které odpovídaly obsahu správního spisu a nebyly zpochybněny ani žalobkyní, a o uplatněných žalobních námitkách usoudil následovně.

Žalobkyně především tvrdila, že v době, kdy ji správce daně vyzval jako ručitelku k zaplacení daňového nedoplatku, v platném procesním předpisu nebylo jednoznačně zakotveno právo takové rozhodnutí po zahájení insolventního řízení vydat. K tomu krajský soud podotýká, že i když zákon o správě daní, který byl v době vydání výzvy ručiteli k zaplacení daňového nedoplatku právě tímto platným procesním předpisem, výslovně možnost takového postupu nezmiňuje, nelze z toho dovodit, že postup správce daně vůči žalobkyni jako ručitelce byl nezákonný. Podle znění ust. §57a (ve znění zákona č. 270/2007 Sb.), které bylo platné v době vydání výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, je správce daně oprávněn ručitele vyzvat pouze tehdy, nebyl-li nedoplatek uhrazen daňovým dlužníkem, ačkoliv byl daňový dlužník o jeho úhradu bezvysledně upomenut a nedoplatek nebyl uhrazen ani při vymáhání, pokud není zřejmé, že vymáhání by bylo prokazatelně bezvysledné. Podmínkou pro to, aby správce daně mohl vyzvat ručitele k úhradě nedoplatku je tedy předchozí bezúspěšné vymáhání nedoplatku, ledaže je zřejmé, že vymáhání by bylo „prokazatelně bezvysledné“. K otázce prokazatelné bezvyslednosti, a to i ve vztahu k probíhajícímu konkurznímu řízení na majetek dlužníka, zaujal Nejvyšší správní soud názor ve svém rozsudku ze dne 17.7.2010, č.j. 1 Afs 22/1010-44. V něm uvedl, že *„ustanovení § 57a odst. 1 však nelze vykládat samostatně a izolovaně, nýbrž nutno brát v potaz celé znění § 57a, zejména § 57a odst. 8 daňového řádu, vztah § 57a k dalším ustanovením daňového řádu, stejně jako smysl a funkci daňového ručení. Výkladem § 57a odst. 1 by neměl být popřen smysl daňového ručení jako takového, tedy jeho funkce uhrazovací.... Smyslem a účelem existence institutu ručení v daňovém řádu je zajištění splnění veřejnoprávní povinnosti platit daně jinou osobou namísto toho, koho jinak primárně taková povinnost stíhá. Současně je ale nepochybné, že zákonodárce novým zněním § 57a důsledně chrání též veřejná subjektivní práva daňového dlužníka.... Zákon o správě daní stanoví z povinnosti předchozího neúspěšného vymáhání výjimku v situaci, kdy je zřejmé, že by vymáhání „bylo prokazatelně bezvysledné“. Dle nejvyššího správního soudu „... si pravděpodobně nelze představit lepší příklad toho, kdy vymáhání daně v daňovém řízení bude prokazatelně bezvysledné, než je situace, v níž se daňový dlužník ocitl v úpadku dle zákona o konkursu a vyrovnání, event. dle současné právní úpravy bylo vůči daňovému dlužníkovi zahájeno insolvenční řízení. Vymáhání daně bude v takovém případě ve vztahu k dlužníkovi „prokazatelně bezvysledné“ již jen z toho jednoduchého důvodu, že po vyhlášení konkursu na majetek dlužníka vymáhat daňový nedoplatek cestou daňové exekuce zákon vylučuje...Toliko pro ilustraci možno uvést, že tuto logiku výslovně vyjadřuje § 171 odst. 3 podstatně podrobnějšího nového daňového řádu (zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád), účinného od 1. 1. 2011, podle kterého výzvu ručiteli lze vydat, pokud nebyl nedoplatek uhrazen daňovým subjektem, ačkoliv byl daňový subjekt o jeho úhradu bezvysledně upomenut, a nedoplatek nebyl uhrazen ani při vymáhání na*

daňovém subjektu, pokud není zřejmé, že vymáhání by bylo prokazatelně bezvýsledné; výzvu ručiteli lze vydat rovněž po zahájení insolvenčního řízení vůči daňovému subjektu (zvýraznění doplněno)“.

Citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odpovídá i na další námitku, v níž žalobkyně zdůraznila, že správce daně neučinil téměř žádné kroky k upomínání nebo vymáhání daňového nedoplatku po daňovém subjektu ani žádná opatření k zajištění splnění daňových povinností dlužníkem, i když tak učinit měl. K tomu je možné jen dodat, že smlouvu o převodu vlastnictví bytových jednotek uzavřela žalobkyně se společností MTS GROUP dne 2.3.2010, vklad vlastnického práva ze smlouvy do katastru nemovitostí byl povolen rozhodnutím Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, katastrální pracoviště Ústí nad Orlicí č.j. V-1144/2010-611 ze dne 29.3.2010 s právními účinky ke dni 3.3.2010. Lhůta k podání daňového přiznání končila ve smyslu ust. § 21 odst. 1 písm. a) daňového zákona dne 30.6.2010, společnost MTS GROUP daňové přiznání podala až dne 3.8.2010. K vyměření daně došlo konkludentně ve smyslu ust. § 46 odst. 5 zákona o správě daní dne 10.8.2010 ke dni 3.8.2010 ve výši 22.350,- Kč. Právní moci toto rozhodnutí nabylo dne 4.9.2010. Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích dne 17. května 2010 svým usnesením č.j. KSPA 56 INS 3071/2010-A-41 m.j. zjistil úpadek dlužnice MTS GROUP s tím, že účinky rozhodnutí o úpadku nastávají dne 17. května 2010 a dne 18. srpna 2010 též soud usnesením č.j. KSPA 56 INS 3071/2010-B-19 na majetek dlužnice prohlásil konkurs s tím, že účinky prohlášení konkursu nastávají dne 18. srpna 2010. Správce daně proto nemohl přihlásit pohledávku ve stanovené lhůtě (do dne 16. června 2010) u insolvenčního soudu, protože v té době, jak vyplývá z popsaného sledu událostí, nebyla úpadci, společnosti MTS GROUP, daňová povinnost stanovena a nebyla proto daňovým dlužníkem. Ze stejných důvodů je zcela nepříhodné tvrzení žalobkyně, že správce daně postupoval nedůsledně, pokud neuspokojil svoji pohledávku z prostředků, které v období od 18.5.2010 do 17.8.2010 (tedy mezi rozhodnutí o úpadku a rozhodnutím o způsobu řešení úpadku konkurzem) byly vráceny na účet společnosti MTS GROUP z titulu daňových přeplatků. S těmito námitkami se žalovaný dostatečně obsáhle a přesvědčivě vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí a krajský soud na ně v podrobnostech odkazuje.

Žalobkyně v žalobě také poukázala na skutečnost, že k návrhu insolventního správce je předmětem sporu řešeného u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočce v Pardubicích platnost smlouvy o převodu nemovitostí, kterou dne 24.3.2010 uzavřela žalobkyně se společností MTS GROUP. Vyslovila názor, že by krajský soud v tomto přezkumném řízení měl otázku platnosti smlouvy řešit jako otázku předběžnou. Tento názor krajský soud nesdílí. V řízení vedeném dle ust. § 65 a násl. s.ř.s. krajský soud přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Jak vyplývá z obsahu správního spisu v průběhu řízení před správcem daně ani v řízení odvolacím však nebyla platnost smlouvy zpochybněna a důvody, pro které by o její platnosti bylo možné pochybovat, žalobkyně neuvedla ani v žalobě. Pokud je navíc spor o platnost smlouvy veden před obecným soudem, který je k rozhodnutí o této otázce příslušný, není důvodné, aby krajský soud řešil tuto otázku

jako předběžnou. Pokud by kupní smlouva byla prohlášena za neplatnou (ve věci, jak si krajský soud ověřil, však nebylo dosud rozhodnuto), má žalobkyně možnost iniciovat obnovu původního řízení o vyměření daně a s tím související svoji odpovědnost jako ručitele.

Z důvodů výše uvedených krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobkyně úspěch neměla, žalovaný prostřednictvím svého pověřeného pracovníka při jednání před soudem prohlásil, že mu žádné náklady nevznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 25. dubna 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu